Οἰκονομικὰς δυσχερείας θὰ προκαλέση ἡ κακοκαιρία εἰς τὰς ἀποχειροβιώτους τάξεις κατὰ τὸ Πάσχα. Δι' αὐτὸ ἂς εἶναι εὐρυτέρα ἐφέτος ἡ ἐνίσχυσις τῶν ἐνδεῶν.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Πλήρης ἐπάρκεια κρεάτων εἰς τὴν ἀγορὰν προβλέπεται διὰ τὸ Πάσχα. Τὰ κρεοπωλεῖα τῶν Πατρῶν ἤρχισαν ἀπὸ χθὲς νὰ ἐφοδιάζωνται μὲ κρέατα.

ΠΑΡΑ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Εἶναι εὐτυχισμένες οἱ γυναῖκες τῆς ἐποχῆς μας;

ΠΩΣ ΖΟΥΝ ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΧΩΡΑΣ
ΕΡΕΥΝΑ ΕΙΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΝ ΚΛΙΜΑΚΑ

ΠΑΡΙΣΙ. — Κατέκτησαν δικαιώματα, ἀπέκτησαν ἐλευθερίες, μποροῦν νὰ παίζουν ἕνα ρόλο μέσα στὴν κοινωνία, ἔχουν βελτιώσει τὴ θέση τους, ἀπολαμβάνουν τὴ ζωή, εἶναι ὅμως εὐτυχισμένες οἱ σημερινὲς γυναῖκες: Εἶναι ἕνα θέμα ποὺ ἡ σύγχρονη ψυχολογία θέτει, προκειμένου νὰ φωτίση τὸ πρόβλημα τῆς ἰσότητας στὶς σχέσεις τῶν δύο φύλων καὶ τῆς κοινωνικῆς ἐπαναστάσεως ποὺ πραγματοποίησε ἡ γυναίκα σχεδὸν σὲ ὅλες τὶς χῶρες τοῦ κόσμου.

Μιὰ ἔρευνα ποὺ ἔγινε σὲ παγκόσμια κλίμακα, ἔδειξε ὅτι ἡ γυναίκα πραγματικὰ θελτίωσε τὴ θέση της. Δύο σημαντικὲς ἐξελίξεις σημειώθηκαν πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτή:

1. Ἡ γυναῖκα ἀποφασίζει μόνη γιὰ τὴν τύχη της. Δὲν εἶναι πλέον οἱ γονεῖς ποὺ καθορίζουν ποιὸ δρόμο θὰ ἀκολουθήση, ποιὰ μόρφωση θὰ ἀποκτήση, ποιὸ σύζυγο θὰ πάρη.

2. Ἡ γυναῖκα δὲν εἶναι πλέον σκλάβα τοῦ σπιτιοῦ. Παλαιότερα, πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο ἦταν ἡ ὑπηρέτρια τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τοῦ πατέρα. Κατόπιν, γινόταν τοῦ συζύγου καὶ τῶν παιδιῶν. Ἱκανοποιοῦσε τελευταία τὶς ἀνάγκες της, ὅταν ἀπέμενε κάτι ὕστερα ἀπὸ τὴν κάλυψη τῶν γενικῶν ἐξόδων τοῦ σπιτιοῦ.

Σήμερα, ἡ γυναίκα εἶναι ἐλεύθερη. Ἔχει μεγαλύτερες δυνατότητες ἐπαγγελματικῆς ἢ ἐπιστημονικῆς μορφώσεως, μπορεί νὰ καταλάβη ὑπεύθυνες θέσεις σὲ μιὰ ἐπιχείρηση, ἔχει ἀνεπτυγμένη κοινωνικότητα καὶ μόνη μπορεῖ νὰ χειριθῆ ἀτομικὰ ἢ γενικὰ θέματα καὶ νὰ λάβη ἀποφάσεις.

Ἀλλὰ ἔχει γίνει εὐτυχισμένη; Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ἡ γυναίκα ἔχει περισσότερα δικαιώματα ἀπὸ κάθε ἄλλη γυναίκα τοῦ κόσμου. Ἔχει περισσότερες ἐλευθερίες καὶ δυνατότητες. Δημιούργησε ὅμως συνθῆκες ζωῆς, πολὺ διαφορετικές. Μπορεῖ μιὰ κοπέλλα νὰ ἐργασθῆ σὲ ἡλικία 18 χρονῶν καὶ νὰ ζήση μόνη μακρυὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς της. Δὲν θ' ἀργήση ὅμως νὰ ἀντιληφθῆ ὅτι μιὰ γυναίκα εἶναι ἀδύνατο νὰ σταθῆ μόνη καὶ ν' ἀποφασίση τὸ γάμο.

Ἀπὸ ἐκεῖνο τὴ στιγμὴ, ἡ ζωὴ θὰ ἀλλάξη. Ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ συνεχίση τὴ δουλειά της, ἀλλὰ ἔχει ἀκόμη πρόσθετα καθήκοντα: τὸν σύζυγο, τὸ σπίτι, καί, πολὺ σύντομα, τὰ παιδιά.

Θὰ διαπιστώση τότε ὅτι τὰ καθήκοντα εἶναι βαρειά, ὅτι ὁ ρυθμὸς τῆς ζωῆς πολὺ ἐντατικὸς καὶ ὅτι ἡ κάθε μέρα ποὺ περνᾶ, τὴν φορτώνει μὲ πρόσθετα καθήκοντα.

Τὸ θέμα τοῦ γάμου εἶναι πολύπλοκο, ἰδιαίτερα γιὰ τὴ σημερινὴ Ἀμερικανίδα, ποὺ ἔχει παράλληλα μὲ τὶς εὐθῦνες καὶ τὶς ἁρμοδιότητες τοῦ σπιτιοῦ, μεγάλη κοινωνικὴ δραστηριότητα.

Μιὰ Ἀμερικανίδα ἔλεγε τὰ ἀκόλουθα χαρακτηριστικά: «Δημιουργήσαμε πολλὰ ἐνδιαφέροντα οἰκογενειακὰ καὶ κοινωνικά. Καὶ γιὰ νὰ παρακολουθήσωμε, δὲν ἀρκοῦν οἱ 24 ὧρες τῆς ἡμέρας. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ κυνη-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΕΝ ΟΨΕΙ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο "ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΔΕΙΠΝΟΣ" ΤΟΥ ΛΕΟΝΑΡΝΤΟ ΝΤΑ ΒΙΝΤΣΙ

Τῆς κ. ΗΛΕΚΤΡΑΣ ΜΙΚΡΟΥΤΣΙΚΟΥ

Τὶς ἡμέρες τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος, ποὺ ξαναθέζει μέσα μας ἡ παιδικὴ πίστη, ἀκούγοντας τὸ πρωϊνὸ Εὐαγγέλιο τῆς Μεγάλης Πέμπτης, αἰσθανόμαστε νὰ ζωντανεύη μέσα μας ἡ ἀνάμνηση μιᾶς τοιχογραφίας. Τῆς τοιχογραφίας, («Ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος» τοῦ Λεονάρντο Ντὰ Βίντσι, ποὺ, καμωμένος γιὰ τοὺς καλογήρους ἑνὸς Μοναστηριοῦ Δομινικανῶν, ἔγινε ἡ παγκόσμια ζωγραφικὴ ἀπεικόνιση τοῦ προλόγου τοῦ Πάθους τοῦ Χριστοῦ, αἰώνια ὅσο καὶ τοῦτο.

Ὁ ντὰ Βίντσι, ἡ ἀπίστευτη αὐτὴ μεγαλοφυΐα, ποὺ δὲν ζωγράφισε καὶ δὲν ἐλάξεψε μόνον τὴν Ὁμορφιά, ἀλλὰ διακονοῦσε μὲ ἀκόρεστη δίψα καὶ τὴν Ἐπιστήμη, ὁ ντὰ Βίντσι, ποὺ διεφύλαξε γιὰ τὴν αἰωνιότητα τὸ αἰνιγματικὸ χαμόγελο τῆς Τζιοκόντας, τῆς Μόνα –Λίζας ἢ τῆς «Ἑταίρας μὲ τὸ αἰθέριο τοῦλι», αὐτὸς μόνον ἦταν ἱκανὸς νὰ ἐμπνευσθῆ καὶ ἐδῶ κάτι τὸ ξεχωριστό. Καὶ ζωγράφισε τὸ CENACOLO DEGLI APOSTOLI. Τὸ ἔργο αὐτὸ μὲ μῆκος 8,60 καὶ πλάτος 4,51 ζωγραφίστηκε μέσα σὲ μιὰ τραπεζαρία Μοναστηριοῦ Δομινικανῶν μοναχῶν, τῆς SANTA MARIA DELEE GRAZIE, στὴν Ἁγία Μαρία τῶν Χαρίτων, στὸ Μιλᾶνο, τὸ ἔτος 1497.

Ἦταν ἕνα κοινοβιακὸ ἑστιατόριο. Ὁ μεγάλος τεχνίτης πῆρε γιὰ πρότυπο τὰ καλογερικὰ τραπέζια καὶ ἔντυσε τὸν Χριστὸ καὶ τοὺς Ἀποστόλους σὰν νὰ ἤσαν σύγχρονοι μὲ τοὺς Δομινικανούς. (Οἱ Δομινικανοὶ μοναχοί, ὡς ἐκ τοῦ σκοποῦ τοῦ τάγματός τους, ἐκαλλιεργοῦσαν τότε τὰ γράμματα καὶ εἶχαν ἀναδείξει σπουδαίους σοφοὺς καὶ ἐπιφανεῖς ἄνδρες τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας). Στὸν στενόμακρο τοῖχο τῆς τραπεζαρίας, ἔπρεπε ὁ καλλιτέχνης νὰ τοποθετήση τὸν «Μυστικὸ Δεῖπνο». Τὸ μικρὸ ὕψος τοῦ δωματίου, τοῦ ἦταν ἐμπόδιο. Τὸ ἐμπόδιο αὐτὸ ξεπέρασε ὁ καλλιτέχνης μὲ ἀριστοτεχνικὴ πρωτοτυπία. Ἔπλασε λοιπὸν δῶδεκα μισὰ κορμιά, ποὺ τὶς κνῆμες τους σκεπάζει τὸ τραπεζομάνδηλο.

Ἡ ψυχικὴ ἔκφραση ἀνήκει στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κορμιοῦ. Ἡ ἔκφραση τῶν προσώπων εἶναι ἀσύλληπτη, ἀλλὰ καὶ τὰ χέρια ζωντανεύουν τὴν δραματικὴ πνοή, ποὺ εἶναι διάχυτη στὸ ἔργο. Τὰ στόματα εἶναι κλειστὰ καὶ μόνον τὰ χέρια μιλοῦν. Ὁ ζωγράφος ἔχει τοποθετήσει τοὺς Ἀποστόλους σὲ τέσσερα συμπλέγματα ἀνὰ τρεῖς. Θλιβερὰ προαισθήματα πλημμυρίζουν τὶς ψυχές τους. Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι καταθλιπτική. Λέγεται πὼς ὁ μεγάλος ζωγράφος δυσκολεύτηκε πολὺ στὴ σύλληψη τῆς φυσιογνωμίας τοῦ Ἰούδα καὶ πηγαίνοντας στὸ Μποργκέττο, ἕνα μικρὸ χωριὸ κοντὰ στὸ Μιλᾶνο, ἀναζητοῦσε ἐκεῖ μεταξὺ τοῦ ὑποκόσμου μιὰ μορφή, ποὺ νὰ ταίριαζε σ' ἕναν προδότη. Ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴ μορφὴ τοῦ Ἰησοῦ, ὁ ἴδιος ὡμολογοῦσε ὅτι δὲν ἐπίστευε νὰ ἀρῆ στὴ γῆ τὸν τύπο τοῦ θείου Σωτῆρα καὶ ὅτι ἡ φαντασία του δὲν θᾶταν ἱκανὴ νὰ συλλάβη τὴν ἰδανικὴ καὶ θείαν μορφὴ Του καὶ τὴ σαγήνη τοῦ βλέμματός Του.

Δὲν ἦταν μόνο ἡ θρησκευτικὴ συγκίνηση, ποὺ κατεῖχε τὸν καλλιτέχνη, ἀλλὰ καὶ ἕνα αἴσθημα εὐθύνης, ποὺ ἔνοιωθε, γιὰ νὰ μπορέση νὰ ἀποδώση μὲ ἀληθοφάνεια τὴ φυσιογνωμία τοῦ Ἰησοῦ, ποὺ γι' Αὐτὸν δὲν ὑπάρχει πραγματικὰ κανένα ντοκουμέντο. Ἔχουμε πορτραῖτα, αὐθεντικὰ ἢ τουλάχιστον σύγχρονα, τῶν Φαραώ, τῶν Ρωμαίων ἢ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΠΑΘΟΣ

ΠΟΥ ΠΟΡΕΥΕΣΑΙ ΚΥΡΙΕ;

Τοῦ κ. ΑΝΔΡΕΟΥ ΜΠΟΥΤΣΙΚΑ

Ἀργὰ καὶ μὲ τὸ ἀκαθόριστο μουρμούρισμα τοῦ ταραγμένου ὄχλου, ἀνεβαίνει ἡ πομπὴ πρὸς τὸ λόφο τοῦ μαρτυρίου. Οἱ περαστικοὶ κοντοστέκονται γιὰ νὰ δοῦν, ἐνῶ ἄλλοι σπεύδουν ν' ἀκολουθήσουν χαρούμενοι, γιὰ τὸ μοναδικὸ θέαμα, ποὺ μετὰ ἀπὸ λίγο θὰ παρακολουθήσουν. Μερικὲς γυναῖκες δακρύζουν καὶ τὰ παιδιά, τρομαγμένα ἀπὸ τὶς ἀστραφτερὲς πανοπλίες τῶν Ρωμαίων λεγεωναρίων, τρέχουν νὰ κρυφτοῦν. Στὴν ἀνοιξιάτικη φύση, ποὺ κυριολεκτικὰ πανηγυρίζει, μὲ χίλιων λογιῶν λουλούδια καὶ πρασινάδες, ἡ θλιβερὴ τούτη πομπὴ ἀποτελεῖ τραγικὴ παραφωνία. Ἡ κλαγγὴ τῶν ὅπλων τῶν λεγεωναρίων, καθὼς βαδίζουν βαρειὰ πάνω στὴ χορταριασμένη γῆ, κάνει πιὸ ἐπιβλητικὴ τὴν πομπή, μὰ καὶ πιὸ πένθιμη μαζί.

Ἄνθρωποι κάθε λογῆς, παρακολουθοῦν τὸ θέαμα καὶ μένοντας βουβοί, ἀναρωτιοῦνται: Τί ἄραγε συμβαίνει; Δέν εἶναι τοῦτος ὁ Ναζωραῖος, ὁ βασιλιάς, ποὺ πρὶν λίγες μέρες τὸν δέχτηκε ἡ πόλη μέσα σ' ἀλαλαγμοὺς καὶ ὡσανά; Τώρα πῶς βρίσκετ' ἔτσι; Ποῦναι ἡ βασιλεία του, ποὺ πρόσμεναν;

Ἕνα σωρὸ ἐρωτήματα καὶ ἀπορίες τοὺς δημιουργοῦνται. Μά, δὲν τολμοῦν νὰ ρωτήσουν αὐτούς, ποὺ φαίνονται πὼς τὰ ξέρουν ὅλα καὶ ποὺ μὲ ὕφος πολὺ σπουδαῖο ἀκολουθοῦν τὴν πομπή, μ' ἕνα χαμόγελο ἱκανοποίησης στὰ χείλη, δηλαδὴ τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ Γραμματεῖς. Ἡ βλοσυρὴ ματιά τους προκαλεῖ σὲ κάθε συμπαθοῦντα τὸ φόβο, ποὺ γίνεται πιὸ μεγάλος ἀπὸ τὴν παρουσία τῶν Ρωμαίων στρατιωτῶν. Ὅλοι στέκονται καὶ κοιτοῦν βουβοί, συλλογιζόμενοι τόσα πράγματα.

Μόνος, ματωμένος, πληγωμένος, πονεμένος, σέρνει ἀργὰ τὰ κουρασμένα ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σταυροῦ καὶ τῶν πόνων βήματά του, ὁ Αἰώνιος Διδάσκαλος. Ἱδρώτας καὶ αἷμα στάζουν συγχρόνως ἀπ' τὸ χλωμὸ πρόσωπό του. Πόνος στὸ σῶμα ἀπὸ τ' ἀγκάθια, πόνος στὴν ψυχὴ ἀπ' τὸν ἀνθρώπινο χλευασμὸ καὶ τὴν ἀχαριστία. Κι' ἐμεῖς, θυθισμένοι στὴν ὁμίχλη τοῦ ὁραματισμοῦ, ἀτενίζουμε τὸ θλιμμένο Πρόσωπο μὲ τὰ γλυκὰ πονεμένα μάτια καὶ ψιθυρίζουμε μὲ τρεμάμενα χείλη. «Ποῦ πορεύεσαι Κύριε;» Σύ ὁ δημιουργὸς αὐτῆς τῆς ὁμορφης φύσης, ποὺ τοῦτες τὶς μέρες τῆς θλίψης σου δείχνει ὅλη τὴν ὀργιαστικὴ ὁμορφιά της, γιὰ ποῦ σέρνεις τὰ βήματά Σου; Γιατί, Σὺ ὁ Θεός, δέχεσαι νὰ ὑποστῆς τὶς ταπεινώσεις, τοὺς χλευασμούς, τοὺς ραβδισμοὺς καὶ τὸ μαρτύριο; Τί συλλογιέται ἡ πονεμένη Σου μορφὴ τοῦτες τὶς ὧρες τῆς θλίψης Σου; Μήπως τὴν ἐγκατάλειψη τῶν ἀνθρώπων; Μήπως τὴν ἀχαριστία τους; Μήπως τὴ βάρβαρη καὶ σκληρὴ ψυχή τους; Ἀσφαλῶς λιγότερο σὲ πλη γώνει καὶ σὲ πονᾶ τὸ μαρτύριο, ἀπὸ τὸ φέρσιμο τῶν πλασμάτων Σου. Νοιώθεις πιὸ ὀδυνηρὸ τὸν πόνο τῆς ἀχαριστίας καὶ τῆς ἀγνωμοσύνης ἀπὸ τὸν πόνο τῶν ἀγκαθιῶν καὶ τοῦ σταυροῦ.

Στὰ χρόνια, ποὺ ἔμεινες κοντά τους, πρόσφερες πάντα χαρὰ στὴν πίκρα, γιατριὰ στὴν ἀρρώστια, παρηγοριὰ στὸν πόνο, κίνηση στὴν ἀνημπόρια, φῶς στὸ σκοτάδι, ζωὴ στὸ θάνατο. Τότε, τὰ χείλη Σου κήρυξαν μόνο τὴν ἀλήθεια. Τώρα, γι' αὐτὴν τὴν ἀλήθεια τραβᾶς τὸ δρόμο τοῦ Γολγοθᾶ. Τότε, περπατοῦσες μὲ σκοπὸ νὰ φωτίσης, νὰ δείξης τὸ σωστὸ δρόμο. Τώρα, δείχνουν σ' Ἐσένα τὸ δρόμο τοῦ μαρτυρίου.

Ποῦ τραβᾶς Κύριε; Γιατὶ δὲν ἀπαντοῦν τὰ χείλη Σου στὴν τραγικὴ ἐρώτησή μας; Γιατὶ μᾶς κοιτάζεις μόνο μελαγχολικὸς καὶ λυπημένος; Γιατὶ ἀτενίζεις πάντα τὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, ποὺ ὑψώνεται μπροστὰ στὸν ἀνηφορικὸ δρόμο, ποὺ ἀκολουθεῖς;

Ναί! Τὸ βλέπουμε! Τὸ νοιώθουμε! Εἶναι τὸ τέρμα τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς Σου ἐκεῖ. Εἶναι τὸ ἀποκορύφωμα τοῦ μαρτυρίου Σου. Εἶναι τὸ τέλος τῆς ἀποστολῆς Σου. Εἶναι ὅμως μαζὶ καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ζωῆς γιὰ μάς! Σ' ἀκολουθοῦμε Κύριε! Ἀκολουθοῦμε τὴ γραμμή, ποὺ χαράζει τὸ σύρσιμο τοῦ σταυροῦ Σου πάνω στὸ νοτισμένο ἀπ' τὸν ἱδρῶτα Σου χῶμα τοῦ δρόμου. Σ' ἀκολουθοῦμε βουβοὶ κι' ἀμίλητοι, γιατὶ ξέρουμε τὸ νόημα τῆς Θυσίας Σου. Ἔτσι, ὅταν θὰ φτάσης ἐκεῖ, ὅταν οἱ κτύποι τῶν καρφιῶν θὰ σημάνουν τὸ τέρμα τοῦ δρόμου Σου, θλιβεροὶ ἐμεῖς προσκυνητές, θὰ τριγυρίσουμε τὸ σταυρό Σου γιὰ νὰ ψιθυρίσουμε Ἱκετευτικά: «Κύριε, ἱλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν».

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΠΟΥΤΣΙΚΑΣ

ΜΑΥΡΟΔΑΦΝΗ Καφέλα

ΚΑΤΑ ΤΟ 1975

ΘΑ ΗΔΥΝΑΤΟ ΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΘΗ ΠΤΗΣΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΠΕΡΙΞ ΤΟΥ ΑΡΕΩΣ

ΦΙΛΕΔΕΛΦΕΙΑ. — Ὁμιλῶν ἐνώπιον μεγάλης ἐπιστημονικῆς συγκεντρώσεως, συνελθούσης διὰ νὰ τιμήση τὴν μνήμην τοῦ πατρὸς τῶν ἀμερικανικῶν πυραύλων Ρόμπερτ Γκόνταρντ, ὁ Ἀντιπρόεδρος τῶν ΗΠΑ, κ. Χιοῦμπερτ Χάμφρεϋ ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἡ πρόοδος εἰς τὴν τελειοποίησιν τῶν πυραύλων «Κρόνος» εἶναι ταχυτέρα ἀφ' ὅ,τι εἶχεν ἀρχικῶς προβλεφθῆ. Ἡ ἐπιτάχυνσις αὕτη, εἶπεν ὁ κ. Χάμφρεϋ, μᾶς δίδει τὴν ἐλπίδα ὅτι ἤδη τὸ 1975 αἱ ΗΠΑ θὰ δυνηθοῦν νὰ θέσουν ἄνθρωπον εἰς τροχιὰν πέριξ τοῦ πλανήτου Ἄρεως. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν θὰ χρησιμοποιηθῆ βελτιωμένος τύπος πυραύλου («Κρόνος γ») καὶ διαστημόπλοιον τύπου («Ἀπόλλων»).

ΠΛΥΝΤΗΡΙΑ ΡΟΜΠΟΤ CANDY
Ἀντιπρόσωπος Κ. ΠΕΡΛΕΓΚΑΣ
Γ. ΦΕΡΑΙΟΥ 85 - ΤΗΛ. 38-66

ΝΕΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ κ. Ι. Ν. ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

"ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ΖΩΗ"

(ΜΙΚΡΑ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ)

Δ΄ (Τελευταῖον)

«Πολιτεία, Δίκαιον καὶ Ἔθνος» (σελ. 323 — 337). Ἐρευνῶνται ἀπὸ τὸν συγγραφέα πάντοτε μὲ τὴν βοήθεια τοῦ σοφοῦ στοχασμοῦ του, ὁπλισμένου ἀπὸ τὴν Πλατωνικὴ ἰδεολογία οἱ βασικὲς αὐτές ἔννοιες εἰς βάθος. Διαλεκτικὴ πρὸ πάντων παρουσιάζεται ἡ σχέση μεταξὺ ἔθνους καὶ ἀνθρωπότητος. Αὐτὸ συμπεραίνει ὁ συγγραφεύς.

Στὶς σελίδες 338–350 εὑρίσκεται ἡ ἐργασία «Τέχνη καὶ φιλοσοφία». Πρόκειται περὶ ὁμιλίας, ποὺ ἔλαβε χώραν στὸ Ἐθνικὸ Θέατρο τὸν Μάρτιο τοῦ 1960. Πυκνὴ στὸ ὕφος, ρέουσα στὴ γλῶσσα, ὑψηλὴ στὰ νοήματα, γεμάτη ἀπὸ συναίσθημα ἡ ὅλη ἐργασία. Παρουσιάζεται ἡ τελειότης τῆς ἐκφράσεως καὶ τοῦ στοχασμοῦ. Θίγει ὁ συγγραφεὺς τὸ νόημα τῆς τέχνης ἐν σχέσει μὲ τὴν θρησκεία καὶ τὴ φιλοσοφία. Ἡ τέχνη φθάνει σὲ πλήρη ἀνεσι ἐκφράσεως, ὅταν ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου φιλοσοφῆ, κατὰ τὴν γνώμη τοῦ συγγραφέως. Ἡ εἰκόνα ἡ παράσταση εἶναι τὸ μέσον τῆς Τέχνης καὶ δὲν ἑρμηνεύεται μὲ νοήματα, ἐνῶ ἡ φιλοσοφία μὲ νοήματα ἑρμηνεύεται. Αὐτὴ εἶναι ἡ διαφορά.

Ἀκολουθεῖ ἡ ὁμιλία, ποὺ ἔγινε στὴν Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρεία ἀπὸ τὸν συγγραφέα: «Ντάντε Ἀλιγκέρι, τὸ κορύφωμα τοῦ Μεσαιωνικοῦ πνεύματος», διὰ τὰ 700 χρόνια ἀπὸ τὴν γέννηση τοῦ Δάντε, τὸν Νοέμβριον τοῦ 1965. Ἀναγνωρίζει ἀρετὴ καὶ τέχνη στὸν μεγάλο ποιητὴ Δάντε ὁ συγγραφεύς. Ἡ ἰδία ὁμιλία ἔχει δημοσιευθῆ καὶ στὴν «Νέα Ἑστία».

Ἔρχεται στὴν συνέχεια κάποιο ἄλλο λαμπρὸ δοκίμιο, ὁμιλία ποὺ ἔγινε στὴν αἴθουσα τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου, τὴν ἡμέρα τῆς προσευχῆς τὸν θεβρουάριο τοῦ 1965. «Πίστις καὶ Λογική». Ἐρευνᾶ τὴν οὐσίαν τῆς προσευχῆς ὡς παρακολούθου τῆς πίστεως. Ἡ λογικὴ εἶναι πεπερασμένη, ἡ δὲ πίστις ἀπόλυτος αὐτάρκεια. Γίνεται στὴν πραγματεία αὐτὴ μὲ μέθοδο ἀρχιτεκτονική ὁ ὑπερροκώτερος προσδιορισμὸς τῶν ὅρων Πίστις καὶ Λογική. Πολὺ ἀξιανάγνωστη ἐργασία. Μετὰ δὲ τὸ δημοσίευμα, ποὺ ἔγινε καὶ ὡς ἀνακοίνωση σ' ἕνα συνέδριον αἰσθητικῆς «τέχνη καὶ κάλλος» (380–385) φθάνομεν στὸ μελέτημα «Ἡ ἔννοια τῆς Παιδαγωγικῆς» ὁρίζεται «Ἔννοια τῆς ἐπιστήμης καὶ καταφαίνεται κατόπιν ἡ ἔννοια τῆς παιδαγωγικῆς ὡς ἐπιστήμης. Διαστέλλεται μὲ δύναμη ὄντως ἡ πράξη ἀπὸ τὴν θεωρία τῆς παιδαγωγίας. Θεωρητικὴ κατάρτιση δημιουργεῖ διδασκαλία καὶ παιδαγωγία. Φιλοσοφία καὶ ψυχολογία ἔχουν ζωντανὸ σύνδεσμο μὲ τὴν Παιδαγωγική. Τὸ πρόβλημα τῆς ἀγωγῆς, κατὰ τὸν συγγραφέα, ἐκ βάθρων ἔχει ἀναμοχλευθῆ. Ἡ ἀγωγή, περαίνει, θὰ στηριχθῆ σ' ὅλες τὶς ψυχικὲς δυνάμεις καὶ ὄχι σὲ μιὰ διότι τότε ἐὰ ὑπάρξη ψυχικὴ καὶ πνευματικὴ ἀναπηρία.

Σὰν συνέχεια ἔρχεται διὰ τὴν οἰκοδόμηση τοῦ παιδαγωγικοῦ θέματος ἡ ἄλλη ἐργασία, περιεχομένη στὸ βιβλίο τοῦτο («Φιλοσοφία καὶ Ζωή») μὲ τὸν τίτλο: «Παιδεία καὶ ἐξωσχολικὴ ἀγωγή». Ἔχει τοὺς ὑποτίτλους. 1) Ἀγωγὴ καὶ Παιδεία. 2) Ἡ νεότητα, 3) Ὁ λόγος. 4) Ἡ μοῖρα. 5) Ἡ ἱστορία. 6) Τὸ πνεῦμα τῆς ὁλόλητος. 7) Ἐξωσχολικὴ ἀγωγή. 8) Αὐθεντία. 9) Ἡ θρησκεία. 10) Ἡ σωματικὴ ἐργασία, εἶναι οἱ ὑπότιτλοι τῆς περισπούδαστης αὐτῆς μελέτης. Ἀκολουθοῦν καὶ οἱ τίτλοι. Ἡ σχολικὴ κοινότητα, τὸ ἄτομο. Ἡ κοινότητα. Ἡ Ἑλλάδα δημιουργεῖ ἀνθρώπους, Γενικὰ Παρατηρήματα. Τὸν συγγραφέα κινεῖ ὁ πόνος διὰ τὴν νέαν γενεάν. Βλέπει ὑλικὰ ἐρείπια — τὸ 1947 συνέθεσε τὸ μελέτημα τοῦτο — καὶ ψυχικὰ ἐρείπια. Ζητεῖ τὴν κίνηση καὶ τὴν δραστηριότητα ὅλων τῶν παραγόντων διὰ τὴν ἀγωγὴ τῆς νεότητος τῆς μεταπολεμικῆς. Ἡ Παιδεία εἰσάγει τὸ νέο ἄτομο στὴ ζωὴ τοῦ πνεύματος καὶ εὔχεται συνάμα καὶ ἀγωνίζεται νὰ πάρη τὴν πρώτη θέση».

Ἀκολουθεῖ ἡ διάλεξη, ποὺ ἔκαμεν, ὁ συγγραφεὺς στὸ Σύλλογον Παρνασσόν: «Οἱ νέοι

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΚΛΙΝΙΚΗ ΩΤΟ-ΡΙΝΟ-ΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΙΚΗ
ΓΕΩΡΓ. Α. ΜΑΡΚΟΥ
ΜΑΙΖΩΝΟΣ — ΠΑΤΡΕΩΣ
Δέχεται καὶ χειρουργεῖ ἠσφαλισμένους Ι.Κ.Α.

ΝΥΦΙΚΑ Μασμωνιέρες καὶ Φωτογραφίες
Στὸ ΦΩΤΟ-ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΡΗΓΑ ΦΕΡΑΙΟΥ 74 • ΤΗΛΕΦ. 24-58 • ΠΑΤΡΑΙ

ΑΠΟΨΥΞΙΣ
ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΣΥΝΗΘΗΣ
ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΣΤΙΓΜΙΑΙΑ

Ἡ συνήθης αὐτόματος ἀπόψυξις σᾶς βάζει σὲ ἔγνοιες. Χρειάζεται χρόνο, ἀναστατώνει τὴν κουζίνα. Τὸ ψυγεῖο πρέπει νὰ ἀδειάση, τὰ τρόφιμα ἐκτίθενται σὲ κινδύνους ἀλλοιώσεως, μένετε χωρὶς παγωμένο νερό.

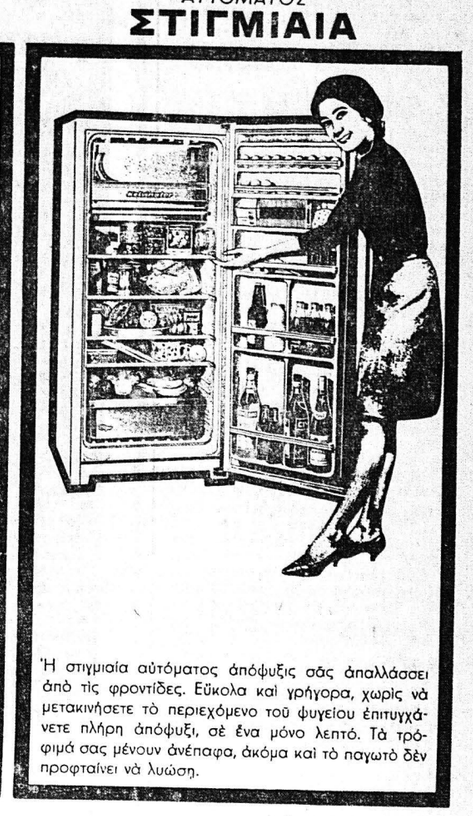

Ἡ στιγμιαία αὐτόματος ἀπόψυξις σᾶς ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὶς φροντίδες. Εὔκολα καὶ γρήγορα, χωρὶς νὰ μετακινήσετε τὸ περιεχόμενο τοῦ ψυγείου ἐπιτυγχάνετε πλήρη ἀπόψυξη, σὲ ἕνα μόνο λεπτό. Τὰ τρόφιμά σας μένουν ἀνέπαφα, ἀκόμα καὶ τὸ παγωτὸ δὲν προφταίνει νὰ λυώση.

ΠΟΙΑΝ ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ;
KELVINATOR
ΓΙΑ ΟΛΗ ΣΑΣ ΤΗ ΖΩΗ
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Γ. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΑΙΖΩΝΟΣ 107 ΠΑΤΡΑΙ • ΤΗΛ. 21-47

Ο ΧΩΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΧΡΗΜΑ! Καὶ κυρίως στὴν κουζίνα! Νὰ τὸ πρόβλημα τῆς νοικοκυρᾶς! Τὸ μεγάλο ψυγεῖο δὲν χωράει πουθενὰ καὶ στὸ μικρὸ ψυγεῖο δὲν χωροῦν τὰ φαγητά. Τὶ πρόβλημα....

Ἡ PHILIPS ὅμως τὸ ἔλυσε γιὰ σᾶς. Χάρις στὴν νέου τύπου μόνωσι τὰ ψυγεῖα PHILIPS DE LUXE διαθέτουν 30% περισσότερο ἐσωτερικὸ χῶρο γιὰ τὶς ἴδιες ἐξωτερικὲς διαστάσεις. Κι' ἀκόμα τὰ ψυγεῖα PHILIPS ἔχουν νέο σύστημα καταψύξεως μεγαλυτέρας ἀποδόσεως, μεγάλο ὁριζόντιο δάλαμο καταψύξεως, ἐμαγὲ πορσελάνη στὸ ἐσωτερικό, μελετημένη διαρρύθμιση χώρου καὶ σωστὴ διάρθρωση θερμοκρασίας. Ζητῆστε νὰ δῆτε ἕνα ψυγεῖο ἀπὸ τὴν μεγάλη σειρὰ PHILIPS. Καὶ θὰ μιλᾶτε ἐσεῖς ἀντὶ γιὰ μάς.

"ΑΛΕΚΤΟΡ"

PHILIPS
ἕνας φίλος στὴν οἰκογένεια!
ΕΚΘΕΣΙΣ: ΦΙΛΙΠΣ Α. Ε.
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΑΤΡΩΝ: ΠΛΑΤΕΙΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α' 40

ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΛΥΣΙΣ ΛΟΓΩ ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΕΩΣ
Ἀριθ. ἀδείας κ. Προέδρου Πρωτοδικῶν 383)67

ΟΛΑ ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΑΣ ΕΙΔΗ ΣΕ ΤΙΜΑ